

Denna runrad led emellertid av den olägenheten, att synnerligen många av dess tecken betecknade mera än ett ljud, sålunda t. ex. *u*, *u*, *o*, *v* och deras omljud *y*, *ö*, *o* nasalerat *a* såsom franskt *an*, *en* och dess omljud nasalerat *ä*, *k* *k* och *g*, *i* *i*, *e*, *ä*, *a* *a* och *ä*, *t* *t* och *d*. Å andra sidan skilde runraden genom *r* och *ṛ* två *r*-ljud, som sedan sammanfallit, och hade ett tecken *o* (𐌛, 𐌜) för nasalerat *a* och ett annat *a* (𐌗) för onasalerat *a*. Ovan är omtalat huru *o* övergick att betyda *o*, *ö*.

Det dröjde emellertid icke länge, förrän man började skapa nya tecken för somliga av de saknade, och nyskapningen skedde vanligen genom att märka de äldre runorna med en punkt. Redan medan man hade formen *ƿ*, uppträder uti inskrifterna runan *†* *e*, för att uttrycka *e*- och *ä*-ljud, och senare tillkomma *ŋ* *y* som beteckning för *y*, *ö* och *Ƴ* *g* för *g*-ljud, som ock ibland tecknas med **h*. I en och annan inskrift förekommer *ṛ* som ersättning för *i*. Smärre ljudskiftningar, som finnas i fornsvenskan men nu ha upphört, lämnar jag här å sido, vill blott påpeka, att runan *þ* alltjämt betecknade samma ljud som engelska *th*.

Av vissa runor förekommo växlande former. Runan *o* (𐌛) fick ofta formen *𐌜*, *𐌝*, och av kortkvistrunorna upptogs kortkvistrunorna för *n*, *a*, *s*, *t* (se sid. 26) och användes som en kraftbesparing i många inskrifter; *d* är därvid stupad, d. v. s. upp- och nedvänd.

Övriga kortkvistrunor användas däremot icke under 1000-talet. Dock utgör kanske inskriften på